

Hvor går grensen for forsvarlig og lovlig tannbehandling?

I den siste tiden har vi stadig oftere sett mer aggressiv markedsføring av tannbehandlingstilbud enn hva vi er vant til. Ulike aktører får plass i media til mer eller mindre seriøse fremstøt for å kapre nye pasienter til sine virksomheter. I flere tilfeller kan det se ut til at personell uten tilstrekkelig formell kompetanse utfører kliniske undersøkelser og i enkelte tilfeller også behandling, noen ganger under ikke tilfredsstillende kliniske forhold.

Mange av dere husker sikkert saken om en tannklinik i Østfold som figurerte i flere medier. I innslag i TV2 og i Moss Avis gis det inntrykk av at behandlingsbehov kartlegges uten at tannlege er fysisk til stede, og at store deler av undersøkelsen utføres av en tanntekniker. Det er også uklart om tannlege er til stede under viktige deler av behandlingsforløpet. Vi ledes til å tro at dette *ikke* er tilfelle. Svært omfattende tannbehandling omtales som en livsvarig løsning, og behov for profylakse og oppfølging underkommuniseres. Pasientene kan dermed bli forledet til å tro at det er mulig å «kjøpe» seg et problemfritt tannsett ved å la seg overbehandle.

Så har vi de «kliniske tannteknikerne» som fremstiller avtakbare proteser uten at tannlege deltar i prosessen overhodet. Da må tannteknikeren nødvendigvis stille diagnose på gjenstående tenner som skal benyttes som eventuelt feste, samt vurdere slimhinnsens helsetilstand. Ingen av delene ligger innenfor en tannteknikers kompe-

tanseområde, men er av stor viktighet for behandlingsresultat og prognose.

Vi har også registrert at det flere steder i landet annonseres i media at en økonom og en sykepleier foretar vurdering av tannstatus på salgsarrangementer på forskjellige hoteller. De gir pasientene uforpliktende vurderinger av tannstatus og anbefalinger om videre behandling. Her presiseres det riktignok at endelig behandlingsoverslag først gis av tannlege, men pasientens tannstatus er altså vurdert utenfor det som kan anses som akseptable kliniske forhold.

Vi ser med bekymring på disse tilbudene, og vi ser et behov for å få tydeliggjort hvor grensen går for hva som er å anse som lovlig og forsvarlig tannbehandling rettet mot norske pasienter i Norge. Vi mener at det er behov for en avklaring og en tydeliggjøring av hvilke forhold tannbehandling kan vurderes og leveres under. Dette omfatter nødvendig kompetanse for å undersøke, diagnostisere, legge behandlingsplan og behandle pasienter her i landet. Den norske tannlegeforening mener at det over tid har fått utvikle seg en praksis som er svært uheldig for pasientsikkerheten. De nevnte eksemplene gir, slik de fremstilles i media, grunnlag for å stille spørsmål ved tilsynsmyndighetenes håndtering av sentrale forhold som reguleres av norsk lov. Det er etter vår oppfatning svært viktig at helsemyndighetene nå gir tydelige signaler om hva som er akseptabel og ikke minst hva som ikke er akseptabel praksis når det gjelder

å markedsføre og utføre tannhelse-tjenester i Norge.

Vi har i denne anledning skrevet et brev til helsemyndighetene hvor vi ber om at de der ser nærmere på disse problemstillingene og de konkrete sakene, og at de kommer med en uttalelse. Vi håper at dette kan føre til økt oppmerksomhet omkring denne type tilbud, som vi mener utgjør en fare for pasientsikkerheten.

Norske tannleger er blant verdens beste, og våre pasienter får tannbehandling av høy kvalitet. Vår autorisasjon sørger for ordnede forhold i bransjen. Autorisasjonskravet er myndighetenes garantiordning for at kompetansekrav, krav til pasientsikkerhet og krav til kvalitet blir opprettholdt – og overvåket. Dette må de samme myndighetene nå ta på alvor ved å ta kontroll over useriøse aktører i markedet.

Når dette er sagt: Vi krever at det skal stilles høye krav til andre aktører i markedet. Da er det selvsagt naturlig å akseptere at tilsvarende krav også må stilles til oss – og at vi følger opp med minst like høye krav til oss selv. Mer om dette i *Presidenten har ordet* i neste utgave av *Tidende*.

Camilla Hanser Stenum